

Ustawa o drogach publicznych w zakresie przejścia uprawnień i obowiązków wynikających z zezwolenia, o którym mowa w art. 40 ust. 1 tej ustawy, na cele związane z infrastrukturą telekomunikacyjną, przewiduje wymóg wydania decyzji przenoszącej na rzecz podmiotu będącego nabywcą infrastruktury, na jego wniosek, prawa i obowiązki wynikające z tego zezwolenia. Unormowanie zawarte w art. 40e ustawy o drogach publicznych stanowi zatem lex specialis, o którym mowa w art. 5842 § 2 in fine k.s.h. – taką tezę sformułował WSA w Lublinie w wyroku z dnia 5 kwietnia 2018 r., sygn. akt: III SA/Lu 584/17.

W omawianej sprawie, materialnoprawną podstawę zaskarżonej decyzji stanowi art. 40e ustawy z o drogach publicznych. Przepis ten zawarty jest w rozdziale 4 ustawy "Pas drogowy", normującym między innymi zagadnienie zajęcia pasa drogowego na cele niezwiązane z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg (art. 40-40f ustawy o drogach publicznych).

Przepis art. 40 ust. 1 ustawy o drogach publicznych co do zasady uzależnia zajęcie pasa drogowego na wyżej wymienione cele od zezwolenia zarządcy drogi, wydanego w drodze decyzji administracyjnej.

Z wyjątkiem sytuacji przewidzianej w art. 40 ust. 6a ustawy, za zajęcie pasa drogowego pobiera się opłatę (art. 40 ust. 3) w wysokości uzależnionej od celu zajęcia (art. 40 ust. 4-6).

Ustawą z dnia 9 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw z dniem 1 lipca 2016 r. w ustawie o drogach publicznych dodano przepisy art. 40e i 40f. Przepis art. 40e przewiduje, że organ, który udzielił zezwolenia, o którym mowa w art. 40 ust. 1, na cele związane z infrastrukturą telekomunikacyjną, przenosi, w drodze decyzji, na rzecz podmiotu będącego nabywcą tej infrastruktury, na jego wniosek, prawa i obowiązki wynikające z tego zezwolenia.

W świetle powołanego art. 40e ustawy o drogach publicznych przesłanką wydania decyzji przewidzianej tym przepisem jest nabycie infrastruktury telekomunikacyjnej, w sytuacji, gdy na cele związane z tą infrastrukturą telekomunikacyjną zostało wcześniej udzielone zezwolenie, o którym mowa w art. 40 ust. 1, to jest między innymi zezwolenie na prowadzenie robót w pasie drogowym oraz umieszczenie w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego (art. 40 ust. 2 pkt 1 i 2 w związku z art. 40 ust. 1 ustawy o drogach publicznych). Wydanie decyzji na mocy art. 40e ustawy o drogach publicznych następuje na wniosek nabywcy tej infrastruktury.

W stanie faktycznym rozpatrywanej sprawy, organ zezwolił osobie prowadzącej działalność gospodarczą na zajęcie pasa drogowego oznaczonych w decyzjach dróg w celu wybudowania i umieszczenia przyłącza światłowodowego. Organ ustalił jednocześnie opłatę za zajęcie pasa drogowego w celu prowadzenia robót w pasie drogowym oraz roczną opłatę za umieszczenie w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej niezwiązanej z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego.

Mając na względzie zarówno podstawę prawną, jak i treść wymienionych zezwoleń uznać należy, że wynikające z tych zezwoleń prawa i obowiązki mogły być przeniesione w trybie określonym w art. 40e ustawy o drogach publicznych, gdyż zezwolenie zostało udzielone na cele związane z infrastrukturą telekomunikacyjną. Zagadnienie to nie budziło wątpliwości w niniejszej sprawie. Poza sporem w sprawie pozostawało też nabycie infrastruktury telekomunikacyjnej, której dotyczyły poprzednio udzielone zezwolenia.

Wniosek o wydanie decyzji przenoszącej złożyła powstała na skutek dokonanego przekształcenia działalności gospodarczej prowadzonej przez osobę posiadającą zezwolenie w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. Takie przekształcenie przewiduje art. 551 § 5 kodeksu spółek handlowych, zgodnie z którym przedsiębiorca będący osobą fizyczną wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą może przekształcić formę prowadzonej działalności w jednoosobową spółkę kapitałową.

W przypadku przekształcenia przedsiębiorcy w spółkę kapitałową powstaje nowy podmiot. Mamy więc do czynienia ze zmianą podmiotową, - bowiem osoba fizyczna - przedsiębiorca przekształca ściśle określony zakres swego majątku i działalności w osobę prawną, pozostając w pozostałym zakresie majątkowym jego właścicielem jako osoba fizyczna. Powstaje nowy podmiot (osoba prawna - spółka kapitałowa), ale i zachowuje byt podmiot, który dotychczas tę działalność prowadził (osoba fizyczna), tyle że staje się ona jedynym wspólnikiem przekształconej spółki kapitałowej - nowego bytu prawnego. Okoliczność ta zmienia nie tylko formę prowadzenia działalności, ale i status samego przekształcanego przedsiębiorcy. Staje się on bowiem w chwili przekształcenia zawsze jego najwyższym organem, czyli zgromadzeniem wspólników albo walnym zgromadzeniem, ale także wspólnikiem albo akcjonariuszem z prawami i obowiązkami wynikającymi z aktu założycielskiego albo statutu i tymi, które nadto wynikać będą z kodeksu spółek handlowych.

Za utrwalone w orzecznictwie uznać należy zapatrywanie, zgodnie z którym przekształcenie przedsiębiorcy w spółkę kapitałową jest szczególną formą kontynuacji między tymi podmiotami (quasi-kontynuacja), która nie prowadzi jednak do sukcesji uniwersalnej praw i obowiązków przedsiębiorcy przekształcanego na spółkę przekształconą (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2015 r., III CZP 106/14, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2016 r., II CZ 94/15). Akcentuje się w szczególności, że w przypadku przekształcenia przez przedsiębiorcę formy prowadzonej działalności w jednoosobową spółkę kapitałową dochodzi do następstwa prawnego, które należy kwalifikować jako "przejście na inną osobę" uprawnienia lub obowiązku w rozumieniu art. 788 § 1 k.p.c. (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 26 lutego 2015 r., III CZP 106/14).

Ustawa o drogach publicznych w zakresie przejścia uprawnień i obowiązków wynikających z zezwolenia, o którym mowa w art. 40 ust. 1 tej ustawy, na cele związane z infrastrukturą telekomunikacyjną, przewiduje wymóg wydania decyzji przenoszącej na rzecz podmiotu będącego nabywcą infrastruktury, na jego wniosek, prawa i obowiązki wynikające z tego zezwolenia. Unormowanie zawarte w art. 40e ustawy o drogach publicznych stanowi zatem *lex specialis*, o którym mowa w art. 5842 § 2 *in fine* k.s.h.

W konsekwencji zaś uznać należy, że wobec spełnienia pozostałych przesłanek z art. 40e ustawy o drogach publicznych, zachodziły w niniejszej sprawie podstawy do wydania decyzji o przeniesieniu na skarżącą, jako nabywcę infrastruktury telekomunikacyjnej, praw i obowiązków wynikających z zezwolenia udzielonego wcześniej przedsiębiorcy. Wydanie takiej decyzji w stosunku do nabywcy infrastruktury telekomunikacyjnej jest w świetle art. 40e ustawy o drogach publicznych konieczne dla przeniesienia na nabywcę praw i obowiązków wynikających z udzielonego zezwolenia na zajęcie pasa drogowego w celu prowadzenia robót w pasie drogowym i umieszczenia w pasie drogowym urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej.